

fuldkommen betryggende Maade. Som sagt, i saa Henseende er jeg enig med den ærede Lands-
thingsmand, og det er jo en Behagelighed ved
Anordningen, at man med Hensyn til den ikke
er saa bunden med at give Fortolkninger som
med Hensyn til Love. Foraaavdt derimod den
ærede Landsthingsmand har foreslaaet Ordene
„tidsligt 48 Timer forud“, forandrede til „tid-
ligt 4 og sildigt 2 Døgn forud“, troer jeg
rigtignok, at dette Forslag berøver noget paa en
Misforstaaelse. Det, hvorpaa det kommer an,
er, at Terminen af Hensyn til dem, der ikke
have løst Sognebaandet, sættes saa kort som
muligt, for at der kan gives dem saa stor Lei-
lighed, som det kun er muligt, til at faae de
kirkelige Handlinger, som de maatte ønske, ud-
førte. Efter den ærede Landsthingsmands For-
slag kan den udenfogns Præst, naar han f. Ex.
ønsker at benytte Kirken en Fredag, henvende
sig til den vedkommende Præst om Mandagen,
og naar denne saa siger: Nei, der er ikke be-
stilt nogen kirkelig Handling til paa Fredag,
kan hiin denne Dag benytte Kirken. Efter det
andet Forslag derimod, kan man ikke komme
til den paagjældende Præst før om Onsdagen,
naar man vil sikke sig, at Kirken ikke bliver
benyttet om Fredagen. Denne Ordning giver
altsaa i Modfætning til den ærede Lands-
thingsmands Forslag dem, som ikke have løst Sog-
nebaandet, to Dage, i hvilke de kunne bestemme
sig til at faae kirkelige Handlinger udførte paa
denne Fredag, hvorefter den ærede Lands-
thingsmand giver et større Spilkerium for dem,
der løse Sognebaandet. Det er maaskee den
eneste Begunstigelse, som han lader disse blive
tildeel. Jeg gjør blot opmærksom derpaa, for
at han, naar det er steet imod hans Villie,
kan forandre det. Det andet Punkt, som jeg
udtryffeligt maa fremhæve imod den ærede
Landsthingsmands Forslag, er, at jeg, som
jeg allerede har udtalt, ikke kan tillæge Af-
stemningen over det nogen afgjørende praktisk
Betydning. Dets Vedtagelse berøver ikke Re-
gjerungen nogen Myndighed; Administrationen
vilde derved ganske stilles paa det samme Stand-
punkt, paa hvilket den vilde staae, dersom For-
slaget bliver forkastet, thi det kan jo dog ikke
være Meningen af det, at naar der udkom en
Lov som den, der fra nogle Sider er paatænkt,

Administrationen da ikke skulde være bemyndi-
get til i forekommende Tilfælde at tillade, at
Udtergang fandt Sted ved en udenfogns Præst
i Sognets Kirke. Hvis det skulde være Me-
ningen, maatte der indføres en udtryffeligt Be-
stemmelse derom i Loven; det maatte udtryffe-
ligt siges, at Administrationen ikke havde denne
Myndighed. Man seer derfor, hvor sin For-
skjellen er, og hvor ubegrundede de stærke Klage-
ger over denne Bestemmelsses Optagelse ere,
idet Administrationens Myndighed i Kirkelig-
heden ikke vil forandres paa nogen som helst
Maade, enten Forslaget vedtages eller ikke.
Derimod skal jeg give den ærede Lands-
thingsmand fuldkommen Ret i, at naar Bestemmel-
sen bliver staaende, saa indeholder det en Be-
vægelse hen i den Retning, at allevegne, hvor
man ikke finder, at der kan være nogen Be-
tænkelighed derved, skal denne Tilladelse til at
benytte Kirken til Udtergang gives. Det er,
om jeg saa maa sige, en moralsk Bestemmelse
og ikke videre. Som saadan har den natur-
ligviis ogsaa sin Betydning; men jeg maa dog
hævde Administrationens fulde Ret til, selv
naar dette Endringsforslag gik igjennem, naar
den fandt det rigtigt, ad administrativt Veie at
give en saadan Bestemmelse. Det, der altsaa
vil stee ved, at Loven kommer til at indeholde
denne Bestemmelse, er, at der bliver givet en
Ret for visse Tilfælde, og at det for de andre
Tilfældes Vedkommende bliver ved den nu
bestaaende Tingenes Tilstand, efter hvilken Ad-
ministrationen har en saadan Myndighed.

Den ærede Landsthingsmand stillede to Op-
fordringer til mig. Han sagde — jeg gjeng-
ver, ikke ordret hans Ord, men Meningen af
dem var omtrent denne — at man burde dog
tage mere Hensyn til 6 Biskoppers Erklæringer
i denne Sag, end der var steet, og dernæst
spøiede han til, at hvis dette Forslag forelaae
vedtaget af begge Rigsdagens Afdelinger, vilde
jeg dog vist tage et saadant Hensyn til Lov-
givningsmagten, at jeg paany vilde tage under
den alleromhyggeligste Overveielse, om jeg dog ikke
kunde gaae ind derpaa. Men seer den ærede
Landsthingsmand nu ikke, at han her stiller
mig imellem en dobbelt Ald, imellem disse 6
Biskoppers Erklæringer paa den ene og Rigs-
dagen paa den anden Side? Der, hvor disse